

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Pomlad se je rodila v deželi in prinesla mnogo nedolžnega veselja. Nežne cvetke so povzdignile glavice po dolgi, ostri zimi zopet iz tal. Povsod vlada novo življenje, novo veselje. Kaj čuda torej, da se je tudi vaška mladina zbrala ob potoku na mehki, zeleni tratici. Tam cvetó lepe zlatorumene potočnice ter napolnjujejo zrak s prijetno vonjavo. V grmu prepeva seničica mile pesmice na čast svojemu Stvarniku, ki je tako modro in lepo uredil vso naravo.

Med otroci se najbolj odlikuje Arnežev Andrejček, deček petih let. To vam je bistroumen deček in najlepši korenjak vaše mladine.

Igrala se je mladina med glasnim, neugnanim krikom na trati ob potoku, trgala cvetke ter si pletla vence Oj, to je veselje! —

Na tem kraju drži čez potok ozka brv, ki je jako nevarna otročičem, če gredo čez njo. Nihče izmed naše dece si ni upal še stopiti na njo; kajti že starši so jim naročili doma, naj ne hodijo čez brv. Toda naš Andrejček se ne zmeni za materino opominjevanje; brez pomisleka steče na brv. In še nekaj drugega je našega paglavca zvalo. Lovil je že namreč prej po trati lepo pisanega metulja; toda ušel mu je ono stran potoka, ki je na tem kraju precej širok. Andrejko urno za njim, da bi ga ujel. Sredi brvi mu pa spodleti, in Andrejček — lop v vodo.

»Pomagajte, da ne...« zaupije in že je pod vodo.

Vsi otroci prestrašeni zbeže domov, ne da bi komu povedali, da je Arnežev Andrejček padel v vodo. Le stara ženica, ki je šla ravno mimo igrajočih razposajenčkov, sliši krik ter prihiti k Arneževim praviti, da je njih edini ljubljencek ravnokar padel z brvi v vodo. Domači zbegani hité ob vodi navzgor, da rešijo dečka . . .

Andrejček je bil takoj zopet nad vodo, toda revež še ni znal plavati, voda mu je bila tudi čez

glavo, torej si ni mogel nič pomagati. Slednjič ga voda zanese h kraju, kjer je bila plitva. Andrejček nagne še enkrat zadnje moči, da se reši; poprime se za korenino in po sreči zleze ves moker na suho. Ves zbegan in prestrašen ne vé, kam bi se obrnil: ali bi šel domov ali ne. Mislil si je, da ga bodo doma gotovo še nabili zaraditega, vendar pa je odhitel po stranski poti. Ko stopi v hišo, ravno nikogar ni bilo doma; zleze torej hitro za zapeček, da bi se jim skril . . .

Domači ga iščejo ob vodi, a nikjer ga ne morejo najti. Medtem pa zvedo tudi sosedje, kaj se je bilo zgodilo z Andrejčkom. Prihite torej tudi oni iskat in brodit po vodi. Vso vodo, od prve brvi koncem vasi, prebrodiijo, a o Andrejčku ni duha ne sluha. Tako ga iščejo poldrugo uro. Andrejčova mati pridejo naposled vsi objokani in potrti domov, ker ni najti nesrečnega otroka. Mati žalostno reko: »Kaj mi bo storiti, ako ne najdem Andrejčka? Brez njega mi ni moči skoro živeti. Pa božja volja je tako, da je moral deček pasti v vodo«.

Andrejček se je med tem, ko so ga iskali, preoblekel, zavil se v gorko odejo ter sladko zaspal za zapečkom . . .

Tudi drugi so prišli domov, — a kako so bili žalostni, si lahko mislite. Tolažili so mater, naj ne žalujejo preveč, ker bi jim utegnilo to nakopati bolezen. Toda niso se dali utolažiti ter so jokaje govorili: »Kje si, Andrejček moj?«

Za nekoliko časa gre dekia v sobo, pogleda za zapeček ter najde spečega Andrejčka. Kakšno veselje je zavladalo po hiši! Le toliko pripomnim, da je bil Andrejko potem skoro 14 dni bolan, ker se je bil premrazil. Ko je pa zopet okreval ter smel iti pod miho nebo, ni nidar več hodil po oni brvi in tudi k vodi ni rad zahajal, dasiravno je bil prej skoro najrajši pri vodi.

Blagor mu, kogar izmodri izkušnja !

Bogdan Slavko.

